

hiši in pod mizo. Pes pa se v tem dirindaju, ne da bi ga kdo videl, splazi v hišo, zleze pod mizo in se najé do sitega. Potem pa se hitro pobere proč.

»No, ali si sit,« ga vpraša žolna.

»Sit sem že, ali zdaj bi rad pil,« odgovori pes.

»Pojdiva v drugo hišo, tam devlje kmet ravno sod na pipo.«

In se primeta za roke in gresta.

Ko prideta k hiši, zleti žolna skozi okno, sede na sod in ga začne sekati s kljunom. Kmet hoče ptico ubiti, vrže za njo pipo, ali je ne zadene. Žolna se nekam skrije, in kmet jo išče, gre sem, gre tja, ali je ne najde. Medtem pa mu steče vse vino iz soda na tla. Pes, ne boji len, se splazi v hišo, se napije in zbeži.

Pes in žolna se zopet snideta.

»Zdaj sem se najedel in napil, rad bi se še malo pozabaval in bil vesel.«

»Prav je tako,« reče žolna.

Kar zagledata dva hlapca, ki sta mlela moko. Žolna skoči brž prvemu hlapcu na rame in ga kljuje v lica. Drugi hlapec pa hitro zgrabi palico, da bi ptico ubil. Zamahne in udari na vso moč svojega tovariša. Pes pa se od samega smeha valja po tleh.

Letita nato žolna in pes na ravno polje. Nasproti jima pride kmet z vozom. V mesto pelje lonce na prodaj.

Urno zleti žolna konju na glavo in mu hoče oči izključvati. Kmet priteče z bičem, da bi žolno ubil. Žolna uide, skoči na voz, skače poloncih sem in tja in frfota s perutnicami. Kmet z bičevnikom za njo, mlati po vozu, da je razbil vse lonce in je same črepinje pripeljal v mesto.

Pes pa je od smeha počil.

IZ MLADIH PERES

NEPOZABNEMU
VITESKEMU KRALJU ALEKSANDRU I.
ZEDINITELJU V SPOMIN
(9. X. 1934 — 9. X. 1935)

Kako pri nas je prazno vse,
ko Tebe ni, Pokojnik blagi.
Srcé boli nas in solzé
peko nas grenke, vroče...
Sovragi so Te umotili,
da zlem strastem bi ugodili.
A niso mislili na nas,
ki plakamo za Tabo v bridki čas.
Oj, bratci, sestrice, ne pozabite,
kaj bil za nas je rajni Kralj...
In kaj nam je naročil v oporoki,
ki nam jo je v spolnitev dal.

Mi vsi smo steber neomajni...
Mi vsi smo — Jugoslavija,
tako dejal je Kralj pokojni
in to naj vsem poslej velja:

Ne zabijmo krvi prelite,
ki v naša srca se je pretočila,
da nam je domovino odrešila.
Čuvajmo Jugoslavijo!

T. S.

KDO TE JE REŠIL, O NAROD? ...

Kdo te je rešil okovja in ječe,
kdo te otel je strašne zveri,
ki se ob tvojem trpljenju naslajala je
in pila ti kri?

Narod, tega ne zabi nikoli,
da On nas je rešil pogina,
On združil je narode tril!
Zato naj spomin nanj
v srcih Slovencev večno živi!

Bazilija